

Zo gewoon, zo lief
Zo eenvoudig, zo bijzonder

Annie van Hassel-Floor

Ingrid aan het woord tijdens afscheid/begrafenis van haar moeder.

Hey die lieve Annie, ons Anneke, mama, schoonmoeder, oma en overgrootmoeder.
87 jaar, wat een prachtig leven, schatje.

Je handen hebben met zoveel liefde ons en de dingen om je heen, losgelaten.
De warmte en de liefde, waar wij mee vooruit kunnen.

Annie komt uit een groot gezin van 13 kinderen en heeft daar altijd goede herinneringen aan gehad. Er is altijd goed onderling contact geweest. Vooral met Nellie en Meggie had Annie een goede band.

39 jaar was haar vader oud, toen hij stierf en haar moeder achterliet met 13 kinderen.

Vaak heeft ze haar eigen moeder nog geholpen in het huishouden. Zelfs toen ze haar eigen gezin had en 2 kleine kinderen.

Annie was dus ook een zorgzame en behulpzame vrouw.

Op jonge leeftijd leerde ze haar Wim kennen. Die heeft ze niet meer losgelaten.

Samen waren ze onafscheidelijk.

Pa kwam uit dienst en al gauw zijn ze gaan bouwen aan een eigen leven.

Hun eerste huisje was in Oud-Orthen over het spoor. Hun beide zoons, Wim en Ad zijn daar geboren.

Hun tweede huisje was een eigen koopwoning op de Ketsheuvel. Ik (Ingrid) ben hier geboren en hier zijn we opgegroeid. Ze hebben daar 52 jaar gewoond.

Annie was altijd in de weer om het thuis goed op orde te hebben. En zeker ook gezellig. Wekelijks stonden daar haar verse bloemetjes.

Ze stond, toen de kinderen nog jong waren, daar vroeg voor op. Zodat ze tijd had voor hun, als ze wakker werden. We weten de momenten nog van de vele potjes duizenden en Yahtzee.

Ze heeft menig keren opgepast op de kleinkinderen, of als ze samen erop uit gingen met de caravan. Dan konden de kleinkinderen allemaal, stuk voor stuk, komen logeren. De kleinkinderen weten allemaal nog dat oma muizenstukjes van hun boterhammetjes maakte, die ze dan mochten soppen in zoet beleg.

Wat pa en ma ook graag deden was samen voetbal kijken, of potjes Rikken, thuis of in het Nico Schuurmanshuis.

Maar samen naar OSC '45 was waar ze mening uurtjes hebben doorgebracht met Cis en Jan en vele anderen.

Maar ook de carnaval met Jan en Bep, Nel en Jan en ons gezin hebben ze meer als 40 jaar de bloemetjes buiten gezet in Oeteldonk.

40 jaar lang ... zijn ze de prins gaan afhalen op het station, maar ze hebben hem nooit gezien!

Jaren later zijn ze 3 maanden op reis geweest naar Australië. Wat misschien wel hun huwelijksreis is geweest.

Wim had daar 3 zussen wonen, waar ze bij iedere zus een maand verbleven.

Wat hebben ze genoten. De reis van hun leven.

In 2007 verloor je jouw grote liefde Wim. 50 jaar getrouwd, samen 50 jaar en de vele herinneringen van die dag nam je mee in je hart.

Daarna werd het stil en voor het eerst in je leven was je echt alleen.

Toch werd je opgevangen door de mensen om je heen in Orthen. De wekelijkse koffiemomenten met de buurtjes, die jou nooit vergeten zijn.

Na papa zijn dood, werd vrijdag je vaste dag dat je naar ons kwam. Vaak was je er al voor 10.00 uur en genoot je van het drukke gezinsleven. De kinderen weer op hun beurt dat je ze mee hielp met het invouwen van de folders. En ik van de grote wasmand met sokken en onderbreken, die jij wekelijks voor mij uitzocht en opvouwde. Jij weer op je beurt van je frietje en je frikandel speciaal. Zo hielpen we elkaar.

De laatste 5 jaar heeft Annie doorgebracht op St. Jozefoord in Nuland.

Daar heeft ze ook nog menig uurtjes gerikt.

Daar waar ze zo nog wel haar taak had, de eerste jaren. Behulpzaam en lief is geweest voor de mensen om haar heen. Zoals een dove medebewoonster, die haar herinnerde aan haar eigen dove broertje Corrie.

Ze kreeg de tijd om voor het eerst in haar leven te schilderen. Nieuwe mensen mocht ontmoeten en ze leerde Peter en Nellie kennen. Haar 2 schatten van vrijwilligers, die de vaste donderdag en zondag ochtend jou kwamen halen voor een wandeling en koffie.

Vaak werd je opgehaald voor een muziekmiddag, de liedertafel in het gezellige restaurant.

Waar je uit volle borst mee zong en ons allen versteld liet staan, hoeveel liedjes je zo uit je mouw rolde. Zowaar vorig jaar nog een refrein die Peter is proberen op te zoeken op You Tube en gevonden. (Max van Praag, "Ik heb maar €5,84").

Geboft hebben we met jullie schatjes. Ja jullie waren haar schatjes, samen met de verzorgende personeel. Echt stuk voor stuk haar lieve meiden.

Altijd was je dankbaar dat ze zo lief voor je waren. Maar ook de meiden waren gek op jou.

Dankbaar ben ik voor jullie warme zorg voor ons Annie.

Zeker de afgelopen weken, toen ze zo broos was. En de koek op was, zoals je zelf al zei.

Liefdevol hebben ze je steeds zo waardig verzorgd, als in een groot warm bad. Ze was echt thuis.

"Dank jullie wel" is echt te klein en niet groot genoeg om jullie te kunnen bedanken.

Dankbaar en houden van, komt iets dichterbij.

Dank jullie wel, meiden, Peter en Nellie, echt voor alles.

Mam, wat zijn wij trots en dankbaar dat jij onze moeder bent geweest.

En wat heb je het goed gedaan in het leven, jouw leven, ook samen met papa.

Nooit egoïstisch geweest, niks was je te veel en altijd geleefd voor jouw kinderen en kleinkinderen.

Papa een dikke kus, ook van Davina.

Ik hou van jullie.

En moge alles waar jullie voor stonden, van hielden en gedaan hebben, voortleven in ons.

Liefs Ingrid